

Vinko Žitnik

Ta ostri čas . . .

Ta ostri čas v srcé se mi zasaja
kot mrzlo, okrvavljeno rezilo;
vse, kar je v meni prej pokojno klilo,
cvetelo v blaženem zavetju maja
in k soncu, k Bogu se smehljaje vilo
in oprijemalo se duri raja —
se grudi v lastni krvi; z zadnjo silo
se vzpenja k meni in mrtvó ostaja
kot plen pokončevalca, ki divjá
čez lice razdejanega svetá . . .

Polde Legat

Jesen 1944

Otožen veter v zemljo rjave liste seje.
Nebo je žalostno in sive jate vran
se spreletavajo nad zemljo dan na dan,
le dolgočasen piš vznemirja gole veje.

Čas je neskončen. V rdečkaste vrtove
zapreda sonce svoj jesenski pajčolan,
iz neprijaznih hiš in sivkastih soban
na cesto stopajo le žalujoče vdove.

Tišina je brezglasna. V sivkaste oblake
se včasih vzpne le kak samotni klic,
da v neuglašene barve žalostne jeseni
previdno vzplava jata prepodenih ptic.